Machine Translated by Google

Дасту ри му каммал оид ба Soulwinning
1. Т айёрӣ
Пеш аз он ки башорат ро мавъиза ку нем, мо бояд ҳамеша вақт ҷу до ку нем, то ду о ку нем, то Ху до моро ҳидоят ку над, дилҳои одамонро ба ку шояд ва моро му ҳофизат ку над ва ғайра. Аз инрӯ, ду о хеле му ҳим аст.
Аг ар шу мо кор тҳои Юту б ёрисолаҳои Инҷил дошта бошед, вақте ки шу мо рӯҳбаланд меку нед, шу мо метавонед онҳоро ба одамон диҳед. Ин роҳи беҳтарин ест барои оғоз кардани сӯҳбат дар бораи Инҷил.

Р ӯҳро дар кӯчаҳо тавассу ти наздик шу дан ба одамон (махсу сан як ба як) ёдар яг он ҷои му айян ёдар ба дар (кӯфтан) карданму мкин аст. Ҳамеша беҳтар аст, ки бо шарики рӯҳбаланд равед, то як нафар ҳама су ханро иҷро ку над ва дигар е хомӯшона ду о гӯяд.

Ҳамеша дар хотир доред, ки танҳо Каломи Ху до қу драти нақлоти ҷонҳоро дорад (тавассу ти боварии Р ӯҳу лқу дс дар дилҳои одамон ҳангоми шу нидани оятҳои мавъиза).

К итоби Му қаддас ба мо дар Аъмол 4:29 мегӯяд: « Ва алҳол, э й Ху дованд, таҳдидҳои онҳоро бу бин, ва ба бандагони Ху д ато дех, то онҳо каломи Т у ро бо тамоми ҷасорат биг ӯянд.» Ва дар ояти 31: « Ва ҳангоме ки онҳо ду о карданд, ҷое, ки бо ҳам ҷамъ омада бу данд, ба ларза омад; ва ҳама аз Р ӯҳу лқу дс пу р шу данд ва каломи Ху доро далерона ба забон о варданд. "
Мо дар ин пор ча мебинем, ки қу драте, ки Ху до ба расу лон барои мавъиза кардани Каломи Ху д дод, он қадар бу зу рг бу д, ки ҷойро ба ларза овард! (Ҳамон қу драти р ӯҳонии олӣ имрӯз барои мо тавассу ти Библияи KJV ва Р ӯҳу лқу дс, ки дар дохили мо зиндагӣ меку над, дастрас аст.)

Р у миён 10:17: "Пас, имон ба воситаи шу нидан ва шу нидан ба воситаи каломи Ху до меояд."
Ин Каломи Ху дост, ки моро нақлот медиҳад ва одамони г у мшу да ба касе ниёз доранд, ки нақлот ёбад, то ху шхабарро ба онҳо фаҳмонад. Оят ба тавр и возеҳ мегӯяд: "Имон аз шу нидан пайдо мешавад", ки маънои онро дорад, ки касе бояд бо истифода аз оятҳои равшани нақлот аз Библия паёми Инҷилро ба онҳо фаҳмонад.

Ху лоса, бе истифодаи оятҳои К итоби Му қаддас ва биду ни шарҳи возеҳ оид ба оятҳо аз шахсе, ки аллакай ба Инҷил имон дорад ва мефаҳмад, нақлот ёфтан ғайри имкон аст. Инну нинқайд ку нед, ки мо бояд ба г у мшу да гон ҳамдардӣ зоҳир ку нем, то шахсе, ки мо ба онҳо му роҷиат меку нем, му ҳаббати моро ҳис ку над ва хоҳиши моро барои нақлот додани онҳо бу бинад.

Эҳтиёт бошед, ки танҳо Библияи К инг Ҷеймс Библияро (KJV) ба забони анг лисӣ истифода баред. Ин Каломи илҳомбахшидашу да ва ҳифзшу даи Ху до ба забони анг лисӣ ва яг она тарҷу маест, ки 100% ба ну схаҳои аслӣ содиқ аст (Т ексу с Р есептус дар юнонӣ (Беза 1598) ва Матни Масоретӣ ба забони ибрӣ (Бомберг 1525)). Т арҷу маҳои му осири Библия бофасод олу да шу даанд ва ҳеҷ касро нақлот дода наметавонанд (насли фосид - 1 Петру с 1:23).

2. Оғози сӯҳбат (ху су сан бо шахси бег она)
Ху дро бо табассу мму аррифӣ ку нед – Ба онҳо биг ӯед, ки шу мо (ва шарики шу мо) масеҳӣ ҳастед (баптистҳо ёт анҳо “ боварони К итоби Му қаддас” , на Шоҳидони Йеҳӯва ёяг он мазҳабӣ). Аз шахс пу рсед, ки оё онҳо масеҳӣ ҳастанд. Ба онҳо чизе биг ӯед: Ҳаёт кӯтоҳ аст ва ҳамаамон рӯзе мемирем. К итоби Му қаддас мегӯяд, ки танҳо яке аз ду ҷойест, ки мо пас аз марг рафта метавонем: биҳишт ва дӯзах. Аг ар шу мо имрӯз мемиред, оёшу мо 100% боварӣ дор ед, ки ба биҳишт меравед? Аг ар шахс г ӯяд, ки боварӣ дорад, ки ба биҳишт меравад, аз ӯ бипу рс:
"Ба фикри шу мо, шахс бояд чӣ кор ку над, то нақлот ёбад (ё шу моаз ку ҷо медонед)?"
(Одам бояд биг ӯяд, ки нақлот танҳо ба воситаи файз ба воситаи имон ба Масеҳ аст ва ҳаёти ҷовидонӣ атои ройг он аст). Дар акси ҳол, ба онҳо оятҳои К итоби Му қаддасро дар нақшаи зер нишон диҳед. Баъди

Machine Translated by Google

шу мохондан ва фаҳмонидани Инҷилро ба онҳо тамом кардед, шу мометавонед саволҳои му шаххас диҳед, то бу бинед, ки оёонҳо ба чизҳои ду ру ст дар бораи нақот бовар доранд (Саволҳоро дар банди рақами 5 дар зер пу рсед).

Агар онҳо 100% му тмаин набошанд ёчизе надошта бошанд:

Ба онҳо ҳамон саволеро, ки дар банди қаблӣ бу д, пу рсед, то бифаҳмед, ки онҳо барои нақот ёфтан чӣ кор кардан лозим аст. (Дар хотир доред, ки ҷавоби шахс чӣ гу на аст, ин ба шу мо кӯмак меку над, ки дар охири му аррифӣ ба онҳо савол диҳед.)

Сипас бигӯед: "Ёман метавонам ба шу моаз Библия нишон диҳам, ки чӣ тавр шу мо 100% боварӣ дошта метавонед?"

- Агар гӯянд, ки вақт доранд ва шавқ доранд, ба хондани нақша шу рӯъ ку нед.
- Агар гӯянд, ки вақташон кам аст ёна, ба онҳо бигӯ: Гап нест.

Ёман метавонам ба шу моху лосаи му хтасари Инҷилро диҳам? (Оятҳоро бо шарҳҳои зу д ба онҳо нишон диҳед).

4 қисми Инҷилро ба онҳо ҷамъбаст ку нед. (Ба банди 4-и инҳу ҷҷат нигаред).

Агар шахс вақт надошта бошад ёта вақҷӯҳ надошта бошад, онҳоро бо як оят (Юҳанно 3:36, Аъмол 16:31 ё Ру миён 10:9) ва/ёкорти YouTube гу зоред.

Аҳамият диҳед, ки баъзан, ҳатто агар шахс гӯяд, ки онҳо шавқ надоранд ёвақти зиёд надоранд, пас аз онки шу мо як ёякчанд оятро додед, онҳо ба гӯш кардани тамоми Инҷил шавқ пайдо меку нанд. Баъзе одамон хеле шармгинанд, аз инрӯ кортҳои YouTube як варианти олӣ барои оғози сӯҳбат мебошанд.

3. Рӯйхати наму навии оятҳои Китоби Му қаддас барои му аррифии Инҷил (Онҳоро дар Китоби Му қаддас таъкид ку нед)

Ру миён 3:23 (Гу ноҳ - ҳама гу наҳкор аст)

Ру миён 6:23 (Ҷазои гу ноҳ - Оғози оят: "Зероки му зди гу ноҳ мамот аст;")

Ваҳӣ 21: 8 (Дӯзах (кӯли оташ) - Ҳама ду рӯғ гу фтаанд - Ҳама ду рӯғгӯён ба дӯзах мераванд).

Ру миён 5:8 (Масеҳ барои гу ноҳҳои мо му рд - Ӯ барои гу ноҳҳои мо ҷазо дод)

*(Матто 1:21) ва (1 Юҳанно 5:7) - *ихтиёрӣ - шарҳҳо дар бораи сегона

* 1 Юҳанно 2: 2 ва 1 Петру с 2:24 - ихтиёрӣ - ху шхабар *

Ру миён 8:34 - ихтиёрӣ - Инҷил

Аъмол 16: (30)-31 (Имон кардан ягона шарти нақот аст)

Эфсӯсиён 2: 8-9 (Нақот танҳо ба воситаи имон бе аъмол аст)

Ру миён 6:23 (Тӯҳфаи Ху до (Нимаи ду юми оят: "... атои Ху до ҳаёти ҷовидонӣ аст...")

Юҳанно 3: 15-16 (Ҳар кӣ ба Масеҳ имон оварад, нақот хоҳад ёфт)

* Т ит у с 1: 2 - ихтиёрӣ - ҳаёти ҷовидонӣ

* Юҳанно 1:12 - ихтиёрӣ - ҳаёти ҷовидонӣ

* Юҳанно 10: 27-29 - ихтиёрӣ - амнияти абадӣ

Ру миён 10: 9-10 (Имон ба марг, дафн ва э ҳёи Масеҳ. - Инҷил)

Ру миён 10:13 (Номи Ху довандро хондан/Аз Исо нақот пурсидан).

Дар ҳар як пешниҳоди Инҷил бояд ҳамон оятҳо (ёҳамон оятҳо) зикр карда шаванд, махсу сан бо тартиби дақиқ. Дар му аррифии ху д рияи тартиби мантиқӣ хеле му ҳим аст. Мисли гу рӯҳбандии оятҳо дар бораи гу ноҳ (1), дӯзах (2), маҳку мият (3), му ҳаббати Ху до (4), Инҷил (5), нақот ба воситаи имон ба Исои Масеҳ (6), нақот озод аст. тӯҳфа ва ҳеч гоҳ гу м намешавад (7). Албатта, ин як рӯйхати наму на аст, шу мометавонед оятҳои дигареро, ки ба шу мо маъқу ланд, барои му аррифии ху д истифода баред. Инну нин баъзан лозим меояд, ки оятҳоро ба манфиат ёфаҳмиши шахс му вофиқ созанд. Шу мометавонед оятҳои ихтиёриро истифода баред, агар шахс ба як ну қтаи му айян тавзеҳоти бештар лозим шавад. Шу мо инну нин метавонед онҳоро партоед, агар онҳо шитоб ку нанд.

Маслиҳати олӣ ин аст, ки рӯйхати оятҳои рӯҳбаландку нандаро дар Библияи ху д ёдар варақаи часпак ҷойгир ку нед, ки шу мометавонед ҳангоми иҷрои рӯҳбаландӣ ба онҳо гоҳ ку нед, то шу моро аз оят ба оят роҳнамоӣ ку над. Шу мо инну нин метавонед оятҳои ояндаро дар ҳошияи Китоби Му қаддас қайд ку нед. Масалан, дар паҳлӯи Ру миён 6:23 дар

Machine Translated by Google

Китоби Муқаддаси ҳуд, Ваҳй 21: 8-ро нависед. - Пас шумо медонед, ки ба кадом ояти муроҷиат кунед. Он тамоми равандро суръат мебахшад ва ба шумо кӯмак мекунад, ки ояти оянда рохонед.
Албатта, беҳтарин чизе аз ёд донистани тартиби байтҳост. Он такрори зиёдро талаб мекунад, аммо он табиатан бо таҷриба пайдо мешавад.

4. Гурӯҳбандии байтҳо дар нуктаҳои гуногун
1. Моҳама гуноҳкорем ва ба дӯзах маҳкум шудаем.
Румиён 3:23, Румиён 6:23, Ваҳй 21:8
Иноятҳо нишон медиҳанд, ки ҳамаи мо гуноҳкорем ва ба дӯзах маҳкум шудаем. Одамони хуб нестанд ва касеро бо кори онҳо наҷот дода наметавонад. Моҳама дурӯғгуфтаем (Румиён 3:4) ва кори ноду руста кардаем, то ҳамаи мо сазовори онем, ки ба дӯзах равем, то барои гуноҳҳои худ ҷазо ёбем. Худо одил аст ва бояд гуноҳҳои моро доварӣ кунад. Албатта, Худо низ моро дӯст медорад, бинобар ин намехоҳад, ки мо ба дӯзах биравем- Ӯ мехоҳад моро аз гуноҳоямон ва оқибати онҳо наҷот диҳад (ки то абад ба дӯзах андохта шавад).

2. Худо моро дӯст медорад ва ба воситаи Писараш Исои Масеҳ кафорат медиҳад
Румиён 5:8, *(Матто 1:21 ва 1 Юҳанно 5:7, 1 Юҳанно 2:2, Румиён 8:34 - *оятҳои ихтиёрӣ).
Тавассути иноятҳо мо нишон медиҳем, ки Худо гуноҳкорон ро дӯст медорад. Мо инчунин мефаҳмонем, ки Исо кист: Писари Худо (ки аз Марями бокира таваллуд шудааст) - ва Худо дар ҷисми зоҳир аст. Сегонаро низ шарҳ додан мумкин аст (1 Юҳанно 5:7). Исо Писари Худост ва ӯ низ Худост. Сегона аз 3 шахс иборат буда, як Худоро (Падар, Писар ва Рӯҳулқудс) ташкил медиҳад. Барои фаҳмонидани инчунин ба шахсе, ки Исои Масеҳ кист, вақти иловагӣ ҷудо кунед. Он гоҳ мо нишон медиҳем, ки Исо барои мо мурд ва ҳамаи гуноҳҳои моро дар салиб бардошт. У

ҳеҷ гоҳ гуноҳ накардааст ва ӯ дар салиб мурд, то ҳамаи гуноҳҳои моро пардохт кунад, то ки мо бахшида шавем. Баъд ӯро дафн карданд ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон эҳьёшуд. Ӯ ба таври ҷисмонӣ барҳоста, ӯро бисёре аз шогирдонаш диданд. Ӯ инчунин сӯрохиҳои дасташро ба Томас нишон дод ва исбот кард, ки Ӯ зинда ва ҳуб аст. Сипас ӯ ба осмон баромад.
Ҳангоми пешниҳоди Инҷил ҳамеша диққати худро ба марг, дафн ва эҳёи Масеҳ ҳамчун пардохти (кафрониши) гуноҳҳои моравона кунед, зеро он асоси Инҷил аст.
(1 Қӯринтиён 15:1–4).

3. Наҷот танҳо ба воситаи имон аст - бе аъмол Аъмол 16:
30-31, Эфсӯсиён 2: 8-9
Тавассути иноятҳо мо мефаҳмонем, ки чӣ тавр мо метавонем наҷот ёбанд ва аз гуноҳҳоямон омурзида шавем. Онҳо нишон медиҳанд, ки танҳо онҳое, ки ба Масеҳ ҳамчун Наҷотдиҳанда эътимод доранд, ҳаёти ҷовидонӣ мегиранд ва ба осмон мераванд.
Таъкид кунед, ки наҷот танҳо ба воситаи имон ба Исои Масеҳи Худованд аст (бо гирифтани Инҷил ҳамчун пардохти гуноҳҳои мо ва ба воситаи гузоштани тамоми имон ва таваккал ба Ӯ танҳо ҳамчун Наҷотдиҳанда бо хоҳиши аз Ӯ наҷот додани мо). Корҳои худи мо моро наҷот дода наметавонанд, танҳо Исо метавонад моро наҷот диҳад. Мо бояд тамоми имони худро (таваккал) танҳо ба Масеҳ гузорем. Ба таври возеҳ фаҳмонед, ки наҷот танҳо бо имон аст, на ба воситаи аъмоли худи мо (масалан, аз гуноҳоямон ётаъмид гирифтан, ётағир додани ҳаёти мо (барг ардонидани варақи нав) ёҳамроҳ шудан ба калисо ва ғайра). Наҷот танҳо бо файзи Худост, на бо кӯшишҳои худи мо ёкорҳои одилона. Калимаҳои "имон/боварӣ (эътимод кардан) ва "файз" (лутфи белоиқ) тавзеҳ диҳед. Инчунин фаҳмонед, ки ҳаёти ҷовидонӣ тӯҳфа аст (ва тӯҳфа ҳамеша ройгон аст) ва пас аз гирифтани он, онро ҳеҷ гоҳ бояг он сабаб гирифтан мумкин нест.

4. Наҷот абадӣ аст ва ҳеҷ гоҳ аз даст дода намешавад
Румиён 6:23 (нимаи дуюм), Юҳанно 3:15-16, *(Титус 1:2, Юҳанно 1:12, Юҳанно 10: 27-29 *ихтиёрӣ)
Иноятҳо исбот мекунанд, ки наҷот абадӣ аст. Худо ҳамеша ба ваъдаҳояш вафо мекунад. Вақте ки Худо гуноҳкорони мӯъминро наҷот медиҳад, ӯ то абад наҷот меёбад. Худо ба моатои ҳаёти ҷовидонӣ медиҳад, на ҳаёти муваққатӣ. Ҳаёти ҷовидонӣ маънои « ҳаёте, ки абадӣ хоҳад буд» аст. Илова бар ин, вақте ки мо фарзанди Худо мешавем, новобаста аз он ки чӣ кор мекунем, ҳамеша наҷот хоҳем ёфт. Як бор писар, ҳамеша писар.

Machine Translated by Google

Ба ин факт мисоли амалӣ оред. Фаҳмонед, ки агар мо пас аз наҷот ёфтан кори ноду рус тек унем (масалан, гуноҳи ҷиддӣ кунем), Худо моро дар ин замин ҷазо медиҳад ва мо зиёнхоҳем дид. мукофотҳо дар осмон - аммо моҳеҷ гоҳ наҷоти худро аз даст намедиҳем. Инну нин, вақте ки мо наҷот ёфтаем, мо мукофот хоҳем гирифт, агар корҳои нек кунем. Вақте ки мо фарзандони Ӯ мешавем, Худо ҳеҷ гоҳ моро ба дӯзах намефиристад. Фаҳмонед, ки наҷот (таваллуди нав) як ҳодисаи якдафъаина аст ва бебозгашт аст. Худо амин аст. Ӯ ваъда додааст, ки ҳамаи имондорон ро то абад наҷот медиҳад ва онҳо ҳеҷ гоҳ нобуд намешаванд. Агар шахс бовар кунад, ки наҷоти худро аз даст дода метавонад - пас онҳо наҷот намеёбанд. Инну нин мумҳим аст, ки ҳангоми пешниҳоди худ шахбар диққати шунавандорон ро гоҳ доред. Ба онҳо саволҳои дахлдор диҳед ва дар бораи нуктаҳои асосии Инҷил бисёр мисолҳо ва мисолҳо оваред. Ин суҳбатҳо барои нигоҳ доштани диққати одамон ва бубинанд, ки онҳо наҷот ро мефаҳманд ёне.

5. Саволҳое, ки пас аз баохир расидани пешниҳоди худ шахбар дода мешаванд, то инки шахс Инҷилро ба таври возеҳ фаҳмидааст (Ин саволҳо ро дар Китоби Муқаддас ёдар лавҳаи он нависед ва онҳо ро бо худ баред).

1. Оёшумобовар доред, ки шумогуноҳкардаед? (Румиён 3:23, 1 Юҳанно 1:8)
2. Оёшумобовар мекунед, ки Исодар салиб мурд ва барои пардохти гуноҳҳои шумоэҳьёшуд? (1 Юҳанно 2:2)
3. Мувофиқи он чизе ки мандар Китоби Муқаддас ба шумонишон додам, шумобовар доред, ки мобояд барои наҷот ёфтан чӣ кор кунем? (Ба Масеҳ ҳамчун Наҷотдиҳанда бовар кунед (бовар кунед) - Аъмол 16:31, Румиён 10:9)
4. Оёшумобовар доред, ки таваккал кардан ба Масеҳ танҳо кофӣ ҳуб аст ёшумобовар доред, ки мониз бояд кори дигаре кунем, то наҷот ёбем (масалан, корҳои нек, тавба кардан аз гуноҳҳоямон, таъмид гирифтан ва ғ.)? (Танҳо имон/имон кофӣ аст. Аъмол моро наҷот дода наметавонад. Румиён 4:5, Эфсӯсиён 2:8-9).
5. Оёшумобовар доред, ки барои аз даст додани наҷоти худ коре карда метавонед? (Не- Ҳаёти ҷовидонӣ ин тӯҳфаи ройгон аст, ки вақте ки мо онро мегирем, ҳеҷ гоҳ аз он гирифта намешавад - Юҳанно 10:27-28).

Ҷавобҳо ба саволҳо дар қавс ҷойгир шудаанд (ҷавобҳои шабеҳро қабул кунед). Ба шахс нишон диҳед, ки онҳо ҳеҷ гоҳ пас аз имон овардан наҷоти худро аз даст дода наметавонанд, ҳатто бо гуноҳи вазнин.

Савол додан муҳим аст! Агар шумосавол надиҳед, шумонамедонед, ки он шахс Инҷилро мефаҳмад ёне. Инну нин, шумонамедонед, ки ин шахс дар ҳақиқат ба ин бовар мекунад ёба онҳо оятҳои иловагӣ ёшарҳҳои иловагӣ оид ба қисми муайяни Инҷил лозим аст.

Агар шахс ба ҳар як савол дуруст ҷавоб диҳад, ба қадами оянда гузаред. Агар шахс ба яке аз саволҳо ҷавоби нодуруст дода бошад, ба онҳо оятҳои иловагӣ (ёоятҳои дар қавс) нишон додашуда доронишон диҳед, то онҳо ақидаашонро дигар кунанд. Агар шахсе, ки шумоба онҳо якчанд оятҳои дигар нишон додед, далелҳоро қабул накунад, фавран мавзӯизакарданро бас кунед ва тарк кунед. (Шумонамехоҳед, ки вақти худро барои баҳсбошахсони мағрур беҳуда сарф кунед - одамони зиёде барои расидан ба онҳо ҳастанд). Нуқтаҳоеро, ки шахс дар суратиҷавоби нодуруст додан аш намефаҳмад, мушассал шарҳ диҳед. Агар лозим бошад, оятҳои иловагиро нишон диҳед.

Аҳамият диҳед, ки барои баъзе одамон пеш аз наҷот ёфтан вақти бештар ва тавзеҳоти бештар лозим аст - баъзан шумобояд сабр кунед. Агар шахс ба шунидани худ шахбар шавқ надошта бошад (агар онҳо ба Инҷил аҳамият надиҳанд ёонро рад кунанд) аз қатъ кардани сӯҳбат шарм надоред.

6. Номи Худовандро хондан (аз Исо наҷот пурсидан)
(Онро дар Библияи худ ёдар лавҳаи онқайд кунед, то ҳангоми гирифтани рӯҳ онро гиред)

Machine Translated by Google

Пеш аз ду о кардан, ху б аст, ки ҷавоби аввалини шахсро дар бораи онки онҳо фикр мекарданд, ки барои наҷот ёфтан чӣ кор кардан лозим аст (дар навбати аввал - пеш аз оғози му аррифӣ) аз назар гу заронед, то санҷед, ки оёшахс дар ҳақиқат фикри ху дро тағир додааст. Ин қадам нишон медиҳад, ки оёшахс воқеан тавба кардааст ёне. Масалан, ба шахс хотиррасон ку нед, ки дар аввал ба он чӣ бовар карда бу данд ва аз ӯ пурсед, ки оёҳоло фикри ху дро дигар кардааст. Ин ба шу мо имкон медиҳад, ки бу бинед, ки оёонҳо паёмро ху б дарк кардаанд. Сипас ба намоз гу заред. Ин ну кта хеле му ҳим аст: он ну қтаи гардиши пешниҳоди Инҷил аст. Шахсеро ташвиқ ку нед, ки исми Ху довандро барои наҷот даъват ку над. Барои ин қадам шу мо метавонед аз Р у миён 10:9-10 иқтибос гиред. Ф аҳмонед ба

шахсе, ки бо даҳони қрор (пу рсад) ва бо дил имон оварад, наҷот меёбад. Ба онҳо биг ӯед, ки ҳадафи ин ду о аз он ибо рат аст, ки онҳо Исо биг ӯянд, ки онҳо барои наҷоти ху д ба ӯ бовар меку нанд. Эҳтиёт бошед, ки ду ои беимон онҳоро наҷот намедиҳад ва бефоида аст.

Наҷот озодона пешниҳод карда мешавад ва ба онҳое, ки ба Инҷили Исои Масеҳ имон доранд, кафолат дода мешавад.

Бо он шахс хондани ду ои зеринро оғоз ку нед (ба онҳо маҷбу р ку нед, ки ҳар як сатрро пас аз шу мо такрор ку нанд).
- Исои азиз,
-Медонам, ки ман гу наҳкорам,
- Ман медонам, ки мансазовори рафтан ба дӯзах ҳастам,
- Аммо ман боварӣ дорам, ки шу мо дар салиб му рд ...
-Дафн карда шу данд ва аз нав э ҳьёшу данд, то тамоми гу ноҳҳои маро пардохт ку нанд,
- Лу тфан, ху ди ҳозир маро наҷот диҳед ва ба ман ҳаёти ҷовидонӣ деҳ.
- Ман танҳо ба шу мо барои наҷот э ътимод дорам, на ба кор ҳои ху дам.
-Т ашакку р барои наҷоти ман. Ба номи Исо, Омин.

Анҷоми рӯҳбаландӣ
Ба шахс биг ӯед, ки аг ар онҳо самимона ба Масеҳ имон оварда, Ӯро барои наҷот даъват ку нанд, акну н онҳо ҳаёти ҷовидонӣ доранд. Ба онҳо 1 Юҳанно 5:13 ёР у миён 5:1-ро хонед ва ба онҳо саволҳо диҳед: Аг ар шу мо ҳозир мемиред, ба ку ҷо мерафтед? (Ҷавоб: Биҳишт) - Ва дигар ба ку ҷо рафтан му мкин нест? (Ҷавоб: Ҷаҳаннам). Бо шахсе шод шавед, ки аг ар номи Ху довандро бихонд ва ба ҳама саволҳо ду ру ст ҷавоб диҳад. Ба онҳо биг ӯед, ки аг ар онҳо ба Масеҳ имон оварда бошанд, то абад наҷот меёбанд ва му вофиқи каломи Ху до, вақте ки му рданд, ба осмон мераванд. Онҳо акну н ҳаёти ҷовидонӣ доранд. Сипас ба таври му хтасар ну ктаҳои асосии ҳаёти масеҳиро шарҳ диҳед: Хониши Китоби Му қаддас, таъмид, рафтан ба калисои ху б, кор барои Ху до ва ғайра. Корҳо, албатта, барои наҷот нест, балки онҳо танҳо як воситаи ба даст овардани му кофотҳои осмонӣ ва гирифтани му кофот мебошанд. одамон наҷот ёфтанд. Ваҳй 1: 3 оятиолиҷанобест барои хондан ва аз ёд кардани Китоби Му қаддас (ин ну нин Еҳу шаъ 1:8-9 ва Забу р 1). Ба онҳо корти youtube ёдъвати калисо диҳед. -

Барои мисолҳои видеоии рӯҳбаландку нанда: https://allthepreaching.com .
Аслан ба забони фаронсавӣ аз ҷониби Пьер Пол аз EnChristEstLaVie.com навишта шу дааст (Канали Ю Ту б бо забони фаронсавӣ:) https://www.youtube.com/channel/UCPCu0Lco3qf2MIUSL7JPo8g

Лу тфан ин ҳу ҷҷатро ба забони ху д му бодила ку нед ва тарҷу ма ку нед - Меваи одил дарахти ҳаёт аст; ва касе ки ҷонҳоро ғолиб меку над, доно аст. (Масалҳо 11:30). Баракатҳо дар Масеҳ!